

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **M. V.**, bývajúcí v B., proti žalovanému : **Slovenská republika – Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR**, so sídlom v Bratislave, Stromová 1, zastúpený JUDr. M. S., advokátkou so sídlom v B., **o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou a určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá a o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43 Cpr 1/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2013 sp. zn. 8 CoPr 3/2012

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2013 sp. zn. 8 CoPr 3/2012 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo 17. mája 2012 č. k. 43 Cpr 1/2011-78 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom na začatie konania doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 1.4.2011, doplneným v zmysle § 42 ods. 1 O.s.p. dňa 4.4.2011 v znení písomného doplnenia na výzvu súdu zo dňa 14.6.2011 sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, určenia, že štátnozamestnanecký pomer trvá a zároveň sa domáhal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku odo dňa 1.2.2011 až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pracovať.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 17. mája 2012 č. k. 43 Cpr 1/2011-78 návrh žalobcu zamietol. Uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 195,14 € predstavujúce trovy právneho zastúpenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku do rúk JUDr. M. S., advokátky K..

Po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil dňa 31.1.2011 a návrh na určenie neplatnosti bol na súd podaný dňa 1.4.2011 v znení

jeho doplnení zo dňa 4.4.2011 a 14.6.2011. V predmetnej právnej veci nebola zachovaná hmotnoprávna prekluzívna lehota na uplatnenie nároku žalobcu z titulu neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, písomne doručenou žalobcovi žalovaným dňa 15.11.2010. Návrh na začatie konania nebol podaný včas, ale až po uplynutí dvoch mesiacov, keďže posledným dňom tejto lehoty bol 31.3.2011. Nakoľko márnym uplynutím tejto lehoty žalobcovi zaniklo právo domáhať sa neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, jeho návrh zamietol.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. apríla 2013 č. k. 8 CoPr 3/2012-104 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vyslovil, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a správne zameral dokazovanie na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dodržania hmotnoprávnej prekluzívnej lehoty na uplatnenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu výpoveďou v zmysle § 77 Zákonníka práce v spojení s ustanovením § 120 zák. č. 400/2009 Z.z., ktorá lehota má hmotnoprávny charakter, z čoho vyplýva, že v posledný deň lehoty musí byť návrh doručený na príslušnom súde. Vykonané dôkazy vyhodnotil súd v súlade s ustanovením § 132 O.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke a správne dospel k záveru, že návrh žalobcu na začatie konania nebol podaný včas, ale až po uplynutí prekluzívnej lehoty na uplatnenie nároku žalobcu z titulu neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou a márnym uplynutím tejto lehoty žalobcovi zaniklo právo domáhať sa neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. S týmto záverom súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožnil.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného sa skončil jej uplynutím dňa 31.1.2011. Dňom nasledujúcim po tomto dni začala žalobcovi plynúť dvojmesačná prekluzívna lehota na uplatnenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa § 77 Zákonníka práce a posledným dňom tejto lehoty bol deň 31.3.2011.

Žalobca podal návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou mailom, ktorý bol súdu doručený podľa prezenčnej pečiatky súdu dňa 1.4.2011, pričom podľa identifikačných údajov tohto podania bol odoslaný dňa 31. marca 2011 o 23:59 hod. Skutočnosť, že predmetný návrh bol doručený do elektronickej podateľne súdu už dňa 31.3.2011 o 23:59 hod. nevyplýva ani z predloženej

kópie predmetného mailu a preto je potrebné pri posudzovaní dodržania zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty vychádzať z údajov uvedených na originály tohto podania doručeného súdu, na ktorom je uvedený dátum odoslania 31. marec 2011 o 23:59 hod., z čoho je zrejmé, že podanie bolo doručené súdu dňa 1.4.2011, t. j. po uplynutí uvedenej prekluzívnej lehoty. Vzhľadom na to je potom bez právneho významu, že toto mailové podanie žalobca doplnil písomným podaním osobne podaným na súde dňa 4.4.2011.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. a ustanovením § 237 písm.c/ O.s.p. Namietal, že účastník konania – žalovaný nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, pretože „splnomocnenie“ udelené JUDr. M. S., advokátke pre konanie na súde prvého stupňa a pre odvolacie konanie nebolo v súlade so zákonmi Slovenskej republiky (§ 237 písm.c/ O.s.p.). Na listine tohto splnomocnenia, ktoré je registratúrnym záznamom absentuje jeho číslo. Predmetné splnomocnenie neobsahuje uvedený odkaz na žiadne ustanovenie žiadneho právneho predpisu, na základe ktorého bolo udelené, ale obsahuje len odkaz na všeobecné procesnoprávne ustanovenia § 25 Občianskeho súdneho poriadku. V tomto splnomocnení nie je uvedený názov žiadneho existujúceho ministerstva. Je v ňom uvedený iba nesprávny názov Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu. Na listine tohto splnomocnenia nie je odtlačok pečiatky ani ministerstva ani advokátky (advokátskej kancelárie). Na listine tohto splnomocnenia nie je uvedený štátny znak ale ani nie je uvedený odkaz na zákon súkromného práva, ak by v tomto prípade štát a ministerstvo mali postavenie právnickej osoby podľa súkromného práva. Je neurčité, lebo síce z neho vyplýva, že sa vzťahuje na konanie v prvom stupni a na odvolacie konanie, ale nie je jasné, či sa vzťahuje aj na dovolacie konanie.

Žalobca ďalej namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. z dôvodu, že Okresný súd Bratislava III nekonštatoval na pojednávaní, že bola zachovaná 5 dňová lehota na prípravu pred pojednávaním (§ 115 ods. 2 O.s.p. v platnom znení) a napriek tomu údaj o tomto konštatovaní v zápisnici o pojednávaní uviedol. Táto lehota zachovaná nebola. Nemal k dispozícii túto lehotu. Predvolanie na prvé pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 17.5.2012 mu bolo doručené dňa 14.5.2012. Odvolací súd sa k tejto skutočnosti v rozsudku nevyjadril a nezaujal k nej žiadne stanovisko napriek tomu, že túto skutočnosť namietal.

Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd nesprávne zistil skutkový stav, keď v rozsudku uviedol, že predmetná žaloba bola na súd prvého stupňa len odoslaná mailom 31. marca 2011 o 23:59, pretože vtedy už bol tento mail aj doručený súdu prvého stupňa ako vyplýva jednak z informačného systému súdu prvého stupňa a jednak z listinného dôkazu, ktorý osobne doručil fyzicky do podateľne odvolacieho súdu dňa 30. júla 2012. Podľa jeho právneho názoru aj odvolací súd aj súd prvého stupňa nesprávne právne posúdili vec ohľadom zmeškania údajnej hmotnoprávnej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby, pretože ide o procesnoprávnu lehotu a to napriek tomu, že táto lehota je uvedená v hmotnoprávnom predpise – Zákonníku práce.

Dovolateľ taktiež namietal, že vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu mu nebolo doručené.

Z uvedených dôvodov navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm.a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov

nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci

súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdov odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladali by prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/, b/, d/, e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namietal, že žalovaný nemá procesnú spôsobilosť a nebol v konaní riadne zastúpený (§ 237 písm.c/ O.s.p.).

Procesnú spôsobilosť, teda samostatne pred súdom konať ako účastník konania majú právnické osoby a štáty bez obmedzenia, preto vo vzťahu k týmto subjektom nemôže vzniknúť jej nedostatok. Právnické osoby konajú prostredníctvom štatutárnych orgánov, alebo poverených zamestnancov. Za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

Niet pochybností, že žalovaný Slovenská republika, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky má procesnú spôsobilosť. Nevedno, prečo dovolateľ túto skutočnosť namieta, hoci ako žalobca takto žalovaného v konaní označil.

Ustanovenie § 28 O.s.p. upravuje formu plnomocenstva, jeho rozsah a spôsob, akým sa má udeliť. Odsek 2 citovaného ustanovenia zdôrazňuje, že zástupca, ktorému bolo toto plnomocenstvo udelené, je oprávnený na všetky úkony ako účastník konania, plnomocenstvo udelené na celé konanie nemožno obmedziť. Plnomocenstvom udeleným na konanie pred súdom môže byť každá listina účastníkom vlastnoručne podpísaná, ak je z nej vidieť vôľu účastníka, aby bol určitou osobou zastupovaný. Ak nejde o plnomocenstvo vzťahujúce sa len na určitý úkon, výslovne v plnomocenstve udelený, je nutné vychádzať z toho, že ide o plnomocenstvo dané pre celé konanie (Najvyšší súd ČSSR sp. zn. 2 Cz 2/68, R 56/1969). Plnomocenstvo udelené žalovaným JUDr. M. S. zo dňa 2. augusta 2011 na č. 1. 22 spisu spĺňa všetky atribúty uvedené v ustanovení § 28 O.s.p. oprávňujúce zástupcu zastupovať zastúpeného v predmetnom súdnom konaní.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou tým, že mu nebola zachovaná 5 dňová lehota na prípravu pred pojednávaním (§ 115 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.).

Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

Účelom citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p. je poskytnúť účastníkovi konania čas pripraviť sa na pojednávanie vo veci. Nedodržanie zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie je vadou konania, na ktorú je dovolací súd povinný prihliadnuť.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie na deň 17.5.2012. Z doručky o doručení predvolania žalobcovi vyplýva, že žalobca prevzal predvolanie na pojednávanie na deň 17. mája 2012, 14. mája 2012. Za tejto situácie súd prvého stupňa nebol oprávnený konštatovať, že bola zachovaná 5 dňová lehota (§ 115 ods. 2 O.s.p.) na prípravu pred pojednávaním. Keďže žalobca predvolanie na pojednávanie doručené na deň 17.5.2012 skutočne prevzal 14.5.2012, je zrejmé, že u žalobcu nebola dodržaná 5 dňová zákonná lehota na prípravu na pojednávanie. Vykonaním pojednávania bez dodržania tejto lehoty zaťažil súd prvého stupňa konanie pred ním vadou vyplývajúcou z § 237 písm.f/ O.s.p., t. j. odňatím možnosti žalobcovi konať pred súdom, zakladajúcu prípustnosť (proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu) a zároveň dôvodnosť podaného dovolania. Existencia takejto vady je porušením práva na poskytnutie spravodlivej ochrany práv zaručeného citovaným ustanovením § 1 O.s.p. ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Už len z tohto dôvodu bolo potrebné napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dovolateľ ďalej namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu a tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V tomto rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch

alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako, ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (viď č. 1. 85 spisu) sa písomne vyjadril žalovaný podaním osobne podaným na Okresný súd Bratislava III 3.9.2012 (č. 1. 97 spisu), žalobca ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalovaného nedoručil.

So zreteľom na to dospel dovolací súd k záveru, že žalobcovi bola v danom prípade odňatá možnosť pred súdom konať. Dovolanie žalobcu je preto nielen prípustné (§ 237 písm.f/ O.s.p.) ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm.a/ O.s.p.).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil. Keďže aj rozhodnutie súdu prvého stupňa má vady, pre ktoré sa zrušilo rozhodnutie odvolacieho súdu, zrušil dovolací súd aj toto rozhodnutie a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová